

Sygn. akt V Kz 773/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale prokuratora Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie M. W., syna J. i M., urodz. (...) w Ł.

podejrzanego o czyn z art. 197 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV1 Kp 341/17, (...)

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi przedłużył wobec podejrzanego M. W. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy tj. do dnia 18 listopada 2017 r., godz. 15:10.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 263 § 2 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że przesłankę przedłużenia stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania może stanowić fakt, iż w przedmiotowej sprawie nie zdołano ukończyć postępowania przygotowawczego w dotychczasowym terminie tymczasowego aresztowania, która to okoliczność w ogóle nie stanowi kodeksowej przesłanki zastosowania tego szczególnego środka zapobiegawczego;

2. art. 258 § 2 k.p.k., wskutek jego niewłaściwego zastosowania, które polegało na odniesieniu się przez Sąd Rejonowy do ustawowego zagrożenia karą za czyny zarzucane podejrzanemu, w sytuacji gdy antycypowanie wymiaru kary ewentualnie orzeczonej wobec podejrzanego na obecnym etapie postępowania jawi się jako przedwczesne i stoi w rażącej sprzeczności z podstawową funkcją tymczasowego aresztowania, jaką jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania nie zaś antycypacja kary;

3. art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k., poprzez niesłuszne zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. W., w sytuacji gdy środek ten ma charakter wyjątkowy, a wystarczającym na obecnym etapie postępowania byłoby zastosowanie łagodniejszego, nieizolacyjnego środka zapobiegawczego, przy jednoczesnym braku uzasadnienia, dlatego Sąd nie uznał za wystarczające zastosowanie środka zapobiegawczego innego niż tymczasowe aresztowanie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym i nie mającym oparcia w materiale dowodowym uznaniu, że w sprawie istnieje uzasadniona obawa, że przebywając na wolności podejrzany mógłby w bezprawny sposób wpływać na toczące się wobec niego postępowanie, w sytuacji gdy nie istnieją przesłanki za takim twierdzeniem przemawiające, co skutkuje naruszeniem dyspozycji art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., a ponadto podejrzany w toku postępowania złożył wyjaśnienia oraz przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie o jego zmianę na środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie było zasadne.

Stosownie do treści przepisu art. 263 § 2 k.p.k. jeżeli ze względu na szczególne okoliczności sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w terminie określonym w § 1, na wniosek prokuratora, sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy, gdy zachodzi tego potrzeba, może przedłużyć tymczasowe aresztowanie na okres, który łącznie nie może przekroczyć 12 miesięcy.

Przepis ten daje zatem podstawę do przedłużenia tymczasowego aresztowania nie z powodu niezakończenia postępowania przygotowawczego w dotychczasowym terminie stosowania środka zapobiegawczego, co zarzucił w zażaleniu obrońca podejrzanego, ale z powodu występowania szczególnych okoliczności, które uniemożliwiły jego zakończenie.

W przedmiotowej sprawie taką szczególną okolicznością jest konieczność przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej podejrzanego, bez której to czynności nie jest możliwe wydanie opinii co do jego poczytalności.

Błędny był również zawarty w zażaleniu obrońcy zarzut obrazy art. 258 § 2 k.p.k., według którego to zarzutu podczas stosowania czy też przedłużania tymczasowego aresztowania nie jest dopuszczana antycypacja orzeczonej w przyszłości kary.

Przeciwnie, taka ocena w zakresie prawdopodobnej orzeczonej w przyszłości kary jest nie tylko możliwa, ale również konieczna. To właśnie od oceny sądu mającego orzec o stosowaniu bądź przedłużeniu tymczasowego aresztowania zależeć będzie przyjęcie potencjalnie grożącej podejrzanemu surowej kary, czy też uznanie braku takiej obawy i np. prognozowanie orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, która to okoliczność stanowi negatywną przesłankę tymczasowego aresztowania wskazaną w art. 259 § 2 k.p.k.

Choć Sąd Rejonowy nie wskazał precyzyjnie jakie okoliczności sprawy przemawiać mogłyby za przyjęciem realnej obawy orzeczenia wobec podejrzanego surowej kary w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k., to opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym zaliczyć do nich należy dopuszczenie się przestępstwa w miejscu publicznym oraz wobec osoby nieporadnej.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu zażalenia obrońcy jakoby wystarczającym środkiem zapobiegawczym wobec podejrzanego był środek o charakterze wolnościowym.

Odnosząc się do zebranych w sprawie materiałów dowodowych przypomnieć należy, że podejrzany jest osobą bezdomną, przebywającą w różnych miejscach na terenie Polski, a także za granicą, nocującą na klatkach schodowych oraz śmietnikach. Zastosowanie wobec podejrzanego wolnościowego środka zapobiegawczego w żaden sposób nie byłoby w stanie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania przygotowawczego.

Okres, na który przedłużono wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego na jego obecnym etapie.

W przedmiotowej sprawie nie ujawniły się jednocześnie żadne negatywne przesłanki tymczasowego aresztowania z art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.